వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

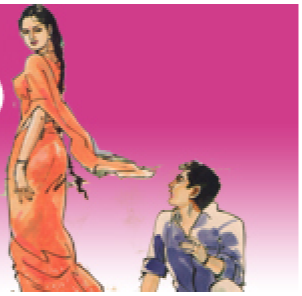

(గత సంచిక తరువాయి)

"అప్పుడే ఏం తొందర. కొన్నాళ్ళు రెస్టు తీసుకోండి" అన్నాడు జగదీష్ మామగారితో.

"ఇంకేం రెస్టు. ఇప్పటికే బోర్ కొట్టింది. అవతల బిజినెస్ వ్యవహారాలు ఎలా వున్నాయో తెలియదు" అన్నారాయన ఆందోళనగా.

"ఇంకా చికాకులు దేనికి డాడీ" అంది వాసవి.

"నీకు తెలీదమ్మా మనిషి మట్టిలో కలిసిపోయేవరకు ఏదో ఒకటి చేస్తూనే వుండాలి అన్నారాయన నవ్వుతూ.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

"మీ యిష్టం కాని. మీకెప్పుడు రావాలనిపిస్తే అప్పుడు వస్తుండండి. ఇది మీ యిల్లు ఆ సంగతి మరచిపోవద్దు" అన్నాడు జగదీష్ చెయ్యి కడుక్కుంటూ.

"ఆ సంగతి మళ్ళీ నువ్వు చెప్పాలా? అల్లుడూ" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

వాసవి కూడా లేచి డైనింగ్ రూమ్ పక్క కర్టెను వెనుక నిలబడ్డ కొత్త వంటమనిషి పరిమళవేపు చూస్తూ "నీ వంటని అందరూ మెచ్చుకున్నారు. కొంచెం కారం తగ్గించు" అంది.

"సరేనమ్మా" అంది పరిమళ పరాకుగా.

ఆమె చూపులు అప్పుడే బయటకి వెళ్తోన్న జగన్నాధరావుగార్ని తీక్షణంగా, దీక్షగా చూడటం ఎవరి దృష్టిలో పడలేదు.

23

పరిమళ వచ్చాక వాసవికి కాస్త బాగానే కాలక్షేపం అవుతోంది. పరిమళ తెలుగు, తమిళం అనర్గళంగా మాట్లాడగలదు. పైగా మాటకారి కూడా.

ఆ లంకంత యింట్లో జగదీష్ అటు వెళ్ళగానే వాసవికి కాస్త తోడుగా మిగిలేది శంకర్ మాత్రమే.

పరిమళ మంచి వంటగత్తే కాకుండా ఇంటిని శుభ్రంగా పెట్టడంలో కూడా అందెవేసిన చెయ్యి.

ఆమె వయస్సు నలభయికి యాభయికి మధ్యలో వుండొచ్చు.

మనిషి పరిస్థితుల వల్ల దెబ్బతిన్న గొప్పింటి మనిషిలా, హుందాగా వుంటుంది చిరిగిన చీరకట్టినా నడకలో మహారాణి ఠీవి కనిపిస్తుంది.

వాసవికి ఆమెను చూస్తే ఏదో యిష్టంగా అనిపించింది.

పరిమళకీ అంతే. పని చకచకా ముగించి వాసవి గదిలోకి వచ్చి కూర్చుంటుంది. "నిన్ను చూస్తుంటే నాకు ఏనాడో నా చేతుల్లోంచి జారిపోయిన కూతురు గుర్తొస్తుంది తల్లీ" అంటుంది బాధగా.

"పోనీ నన్నే నీ కూతురిగా భావించుకో" అంది వాసవి నవ్వుతూ. పరిమళ కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

"నిజంగానా తల్లీ" అంది సంతోషంగా.

"ఏం, అంత నమ్మలేని విషయం చెబుతున్నానా? నాకూ **తల్లి**లేదు నిన్ను చూస్తుంటే నాకు మాతృభావమే కలుగుతుంది" అంది వాసవి.

పరిమళ గబుక్కున వాసవి చేతులు పట్టుకుని ఆత్రుతగా అడిగింది.

"మీ అమ్మగారు చనిపోయారా? ఏం జరిగిందావిడకి?"

"ఇప్పుడు కాదు. అప్పుడే పదేళ్ళు గడిచిపోయాయి. హార్ట్ ట్రబుల్" అంది వాసవి.

పరిమళ కళ్ళలో నీటిపొర చూసి విచలితయ్యింది వాసవి.

"నువ్వు బాధ పడుతున్నావేంటీ?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

పరిమళ తడబాటుగా కళ్ళు తుడుచుకుంది."ఏం లేదు. ఈ సృష్టిలో తల్లికి బిడ్డ, బిడ్డకి తల్లిలేకపోవడం ఎంత బాధాకరమైన విషయమో నాకు అనుభవం మీద తెలుసు. అందుకే మీకు "అమ్మ" లేకపోవడం నాకు బాధ కలిగించింది" అంది పరిమళ.

వాసవి నిట్టూర్చింది.

"ఆ బాధ నేను ప్రతిక్షణం అనుభవిస్తూనే వున్నాను."

పరిమళ బాధగా చూసింది వాసవి వైపు.

"అదిసరే నీ కూతురు ఎలా తప్పిపోయింది. ఆమె గురించి నీకేమీ తెలియదా? అసలు బ్రతికుందా?" అంది వాసవి.

పరిమళ కళ్ళు రెపరెపలాడాయి.

"అంత మాటనకు తల్లీ. ఇంతకాలం నేనూ నీలాగే ఏదేదో అనుకున్నాను. ఈ మధ్యనే తెలిసింది. నా బిడ్డ సలక్షణంగా బ్రతుకుతోందని" అంది.

"ఐతే నీ కూతురి దగ్గరకు వెళ్ళొచ్చుగా నువ్వు"

పరిమళ నిస్పృహగా నవ్వింది.

"వెళ్ళొచ్చు. వెళ్ళినా మా యిద్దరి మధ్యా శారీరక దూరం తగ్గుతుందేమోగానీ మానసికంగా తరగదు. ఆమె ఆకాశంలో వుంది. నేను పాతాళంలో వున్నాను. ఆమె నన్ను తల్లిగా గుర్తించలేదనే వేదనలో ఆమెకు దూరంగా బ్రతుకుతున్నాను."

"నీ కూతురు అంత అహంభావా? కన్నతల్లినే గుర్తించలేనంత గర్విష్టా?"

పరిమళ కాదన్నట్టు తల అడ్డంగా ఆడించింది.

"కాని.. నాకే సిగ్గుగా వుంది. ఆమె తల్లినని చెప్పి ఆమె యింట్లో ప్రవేశించడానికి. ఇన్నాళ్ళూ ఆమె ఏమయిందోనన్న ఆవేదనతో బ్రతికాను. ఈ రోజు ఆమె సుఖంగా, సర్వసౌభాగ్యాలతో అలరారుతోందని తెలిసికూడా ఆమె యింట్లో తల్లిగా ప్రవేశించలేకపోతున్నందుకు బాధపడుతున్నాను. ఇది మరో నికృష్టమైన స్థితికదూ" అంది బాధగా.

వాసవి జాలిగా చూసింది."మీ యిద్దరూ కలిసే మంచి క్షణం తప్పకుండా వస్తుంది. అంత వరకూ మా యింట్లో హాయిగా వుండు. మరీ బాధకలిగితే నన్నే నీ కూతురిగా భావించు" అంది వాసవి నవ్వుతూ.

పరిమళ వాసవివైపు సంభ్రమంగా చూసింది.

శంకర్ లోనికి రావడంతో వాళ్ళ సంభాషణ ఆగిపోయింది.

''పరిమళమ్మా నిన్ను ముత్తు పిలుస్తోంది'' అంటూ వచ్చాడు వాడు.

పరిమళ లేచి వెళ్ళిపోయింది.

వాసవికి అప్పుడే మగతగా నిద్రపట్టింది. కాసేపటిలో ఆమెకి వళ్ళంతా బరువయి పోయినట్లనిపించింది. అది నిద్రో, కలో తెలియని స్థితిలో ఆమె చాలాసేపు పెనుగులాడింది. మరి కాసేపటికి ఆమెకి పూర్తిగా మెలుకువ వొచ్చేసింది.

ఆమె మెదడు పనిచేయటం ప్రారంభించింది.

ఎవరో తనని బలవంతంగా అదిమిపెడ్తోన్న విషయం ఆమెకి అర్థమయ్యింది.

చుట్టూ కాటుక చీకటి.

కరెంటు పోయిందా? తను బెడ్‌లైట్ వేసి పడుకుందే ఏం జరుగుతుందసలు?

వాసవి బలంకొద్దీ పెనుగులాడుతోంది.

ఆమె శక్తికొద్దీ అరచిన అరుపు గొంతులో లుంగచుట్టుకుపోయి బయటకి రావడంలేదు.

ఎవరో తన ముఖంలో ముఖం పెట్టి పెదవులపై...

వాసవిలో విపరీతమైన కంపరం పుట్టుకొచ్చింది. ఆమె తనలోవున్న ప్రతి అణువులోని శక్తిని సంఘటితం చేసి తనని నొక్కిపెడ్తోన్న ఆకారాన్ని బలంగా కొట్టింది.అంతే

ఎవరో మంచం దూకిన చప్పుడు. తలుపు తెరుచుకున్న శబ్దం. వాసవి భయకంపితురాలై లేచి నిలబడింది.

మెట్లమీద అలికిడికి నిద్రరాక దొర్లుతున్న పరిమళ కిటికీలోంచి అటు చూసింది.

ఆమె కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో విశాలమయ్యాయి.

ఆ వెంటనే మేడమీదనుండి వినిపించిన కేకకి ఆమె గబగబా లైటు వేసి మేడమీదకి వచ్చేసింది.

ఆమె తలుపు తీసి స్విచ్ ఆన్ చేసి గోడకి చేరబడి నిలువునా వణికిపోతున్న వాసవిని చూసి నిరుత్తురాలయింది.

వాసవి నోట్లోంచి మాట రావడంలేదు.

మనిషి గజగజలాడి పోతున్నది.

ఆమె వంటిమీద చీర అస్తవ్యస్తంగా చెదిరిపోయింది.

''ఏం జరిగిందమ్మా?''

పరిమళ ప్రశ్నకి వాసవి గబుక్కున ఆమె కౌగిట్లో వాలిపోయి బిగ్గరగా ఏడ్చింది.

పరిమళ వాసవిని అక్కున జేర్చుకుని ''ఏం జరిగింది తల్లీ ఎందుకిలా భయపడుతున్నావ్'' అంది అనునయంగా. ఆమె చేతులు వాసవిని ఆర్తిగా తడుముతున్నాయి. వాసవికి మాటరావడంలేదు.

భయంతో ఆమె పరిమళని గట్టిగా చుట్టుకుపోతోంది.

పరిమళ ఆమెని మెల్లిగా మంచమ్మీద కూర్చోబెట్టి మంచినీళ్ళు తెచ్చి ''ముందు కాసిని నీళ్ళు త్రాగమ్మా'' అంది. వాసవి గడగడా త్రాగేసింది. మరి కాసేపటికి కాస్త మాటొచ్చిందామెకి.

''పరిమళా నన్నొదిలి వెళ్ళకు'' అంది భయంగా.

పరిమళ వెళ్ళనన్నట్లు తలవూపి ''ఏం జరిగింది తల్లీ'' అంది లాలనగా. వాసవికి ఆ సంఘటన తలచుకోడానికే భయంగా వుంది.

"ఎవరో... ఎవరో నా గదిలోకొచ్చి నన్ను - నన్ను" అంది భయంగా.

"కల వచ్చిందేమో?" అంది పరిమళ.

వాసవి కాదన్నట్లు తల అడ్డంగా వూపింది.

"కాదు నేను వేసిన బెడ్‌లైటు తీసేసారు. తలుపు తీసుకుని వెళ్ళినట్లయింది" అంది వాసవి.

పరిమళ అర్థమయినట్లు తల పంకించింది.

"మరి అయ్యగారేరి? ఇంకా రాలేదా?" అంది పరిమళ.

"తెలియదు" అంది వాసవి.

పరిమళ ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"అయ్యగారిక్కడ పడుకోరా?" అంది అనుమానంగా ఆ ఆరడుగుల నలుచదరపు మంచాన్ని చూస్తూ.

వాసవి తల దించుకుంది.

ఒక క్షణం ఏం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదామెకు.

"ఆయన పనులుండి అర్ధరాత్రులు వచ్చినప్పుడు నన్ను డిస్టర్బ్ చెయ్యడం యిష్టముండక క్రిందనే పడుకుంటారు" అంది.

పరిమళ "మీరేమనుకోనంటే ఒకమాట. ఒకవేళ అయ్యగారే" అంటూ నవ్వింది.

వాసవి పరిమళవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసి "ఛ ఆయనకలా పారిపోవాల్సిన అవసరం ఏముంది?" అంది.

"అదీ నిజమే కానీ నేను చూసిందెవర్నీ?" అందామె తనలో తనే అనుకుంటున్నట్లు.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా చూసింది పరిమళవైపు.

"నువ్వు చూసావా? ఎవర్ని?" అంది.

"ఎవరో చీకట్లో సరిగ్గా కనిపించలేదు. నాకు ఆస్థమావల్ల రాత్రుళ్ళు సరిగ్గా నిద్రపట్టదు. ఊపిరాడనట్లు కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డాను. బయట మెట్లగుండా ఎవరో గబగబా దిగుతున్నట్లయింది. ఇంతలో మీ అరుపు వినిపించింది. గబగబా పైకి వచ్చేశాను" అంది పరిమళ.

వాసవి కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది.

"అయ్యగారయితే అలా బయట మెట్లగుండా దిగరు. హాల్లోంచి మెట్లున్నాయిగా" అంది.

"అయితే ఎవరైవుంటారు?" అంది పరిమళ.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

"అయ్యగారిని పిలవమంటారా?" అంది పరిమళ.

"వద్దు. నాకు భయం" అంది వాసవి పరిమళ చేతులు గట్టిగా పట్టుకుని.

"అయితే మీరూ నాతో క్రిందికి రండి. అక్కడికే వెళ్ళి సంగతి చెబుదాం" అంది

వాసవి పరిమళని గట్టిగా పట్టుకుని మెట్లు దిగింది.

జగదీష్ రూం తలుపు లోపలివైపు గడియ వేసుంది.

కిటికీలోంచి బెడ్‌లైట్ కాంతి సన్నగా కనిపిస్తోంది.

"ఆయన వున్నట్లున్నారు" అంది వాసవి గొణుగుతున్నట్లు.

పరిమళ ముందుకెళ్ళి మెల్లిగా తలుపు తట్టింది.

కాసేపటికి కళ్ళు నులుపుకుంటూ తలుపు తీసి వాసవి వైపు, పరిమళ వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు జగదీష్.

ఆ వెంటనే ఏంటిలా వచ్చారు? ఏం జరిగింది?" అన్నాడు ఆందోళనగా.

వాసవి మాట్లాడలేదు. ఆమె భయం పూర్తిగా తగ్గలేదు.

పరిమళే జరిగిన సంగతులు జగదీష్‌తో చెప్పింది.

జగదీష్ ఆశ్చర్యపోయినట్లు చూసి "నేనసలు పైకి రానేలేదు" అన్నాడు.

వాసవిలో భయం రెట్టింపయింది. "అయితే ఆ వచ్చింది..." అంది.

"ముమ్మాటికీ యిది సావిత్రి పనే" అన్నాడు జగదీష్ తల పంకిస్తూ.

"సావిత్రా?" అంది వాసవి ఆశ్చర్యంగా.

జగదీష్ వాసవి వైపు చూసి "అవును నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా ఇదంతా సావిత్రే చేస్తోంది. నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడం తనకిష్టంలేదు. అందుకే ఇలా సాధిస్తోంది" అన్నాడు.

"సావిత్రెవరు?" అంది వాసవి.

"ఓహ్! నీకు ఆ సంగతి కూడా తెలియదుగా? సావిత్రి నా మొదటి భార్య" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవికి షాక్కొట్టినట్లయింది.

"ఆమె.. ఆమె.. చనిపోయిందిగా" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"అవును చచ్చే సాధిస్తున్నది. తన స్థానాన్ని నువ్వాక్రమించావనే కసితో దయ్యమై.."

"నో! నో! అయ్‌కాంట్ బిలీవిట్" అంటూ అరిచింది వాసవి.

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. కానీ నేనెంత చదువుకున్నా జరుగుతున్న వాటిని కాదనలేను. ఆ రోజు వర్షం వచ్చిన రోజుకూడా ఆ డెవిలే నిన్ను భయపెట్టింది. ఎప్పుడూ మనిద్దరం ఒంటరిగా వుంటే సహించలేక మన సమాగానికి ఏదో ఒక రకంగా అడ్డుపడటం నేను గమనిస్తూనే వున్నాను. అందుకే నేను కనీసం నీ గదిలోకి కూడా రాకుండా ఇక్కడ పడుకుంటున్నాను" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి తెల్లబోయి చూసింది.

పరిమళ ఆ సంగతులన్నీ విచిత్రంగా వినడం జగదీష్ గమనించాడు.

"నువ్వెళ్ళి పడుకో. వాసవి ఈ రాత్రి యిక్కడే పడుకుంటుంది" అన్నాడు పరిమళని వెళ్ళమన్నట్లు.

పరిమళ వెళ్ళిపోయింది.

వాసవి అతన్ననుసరించి గదిలోకి వెళ్ళింది మౌనంగా."పడుకో. ఇప్పుడేమీ ఆలోచించకు" అంటూ ఆమెకి బ్లాంకెట్ కప్పి మరో మంచమ్మీద కెళ్ళి పడుకున్నాడు. అతని కళ్ళు సీలింగ్ వైపు చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాయి.

పరిమళ మెల్లిగా వాసవి పక్కకొచ్చి నిలబడింది. ఆ సంఘటన జరిగిన రోజునుండి పరిమళ వాసవి కోరిక మీద వాసవి గదిలోనే పడుకుంటుంది.

రాత్రి వాసవికి నిద్రవచ్చేవరకూ పరిమళ దేశంలో తను గడించిన అనుభవ జ్ఞానాన్ని, ఎన్నడూ వూహించని సంఘటనలు చెప్పి నవ్విస్తుంటుంది.

కష్టాల్ని సహితం చాలా తమాషాగా నవ్వొచ్చేటట్లు చెప్పే పరిమళంటే వాసవికి తెలియని అభిమానం ఏర్పడింది.

వాసవి ఏదో పుస్తకం చదువుతుంటే పరిమళ మౌనంగా తన పక్కపరచుకుని కూర్చుంది.

రాగానే గలగల మాట్లాడే పరిమళ అలా మౌనవ్రతాన్ని పాటించడం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది వాసవికి.

తను చదువుతోన్న పుస్తకాన్ని రాక్‌లోకి విసిరి "అదేంటలా వున్నావ్?" అంది.

పరిమళ మాట్లాడలేదు.

"నిన్నే పరిమళా" అంది వాసవి.

"ఏం లేదమ్మా" అంది మామూలుగా లేవడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అదేంకాదు. నువ్వేదో దాస్తున్నావు. మీ అమ్మాయి గుర్తొచ్చిందా?" అంది నవ్వుతూ."

"లేదమ్మా మీ గురించే ఆలోచిస్తున్నాను." అంది.

"నా గురించా?" నవ్వింది వాసవి.

"ఏం, మీ గురించి ఆలోచించకూడదా? ఎంత పనిమనిషినయినా మీ ఉప్పు తింటున్నదాన్ని. ఆ అభిమానంతో విశ్వాసంతో మీ కష్టాలు నావే అనుకుని ఆలోచించటం తప్పా?" అంటూ ఎదురు ప్రశ్న వేసింది పరిమళ.

"తప్పేం లేదు. ఇంతకీ నాకు తెలియకుండా నా కష్టాలు నీకెలా తెలిశాయి" అంది వాసవి.

"ఏది కష్టమో ఏది నష్టమో తెలియని పిల్లలు మీరు. సుఖపడటం లేదన్న సంగతి నాకు బాగా తెలుసు" అంది పరిమళ ఖచ్చితంగా.

"ఇప్పుడింత అర్జెంటుగా నాకొచ్చిన ఆపదేమిటి?"

"మిమ్మల్ని చూస్తుంటే కనీసం ఆ వయసుకు తగ్గ గడుసుతనంకూడా లేదనిపిస్తోందమ్మా. లేకపోతే పెళ్ళయి ఇన్నాళ్ళయినా ఈ గదిలో వనవాసం - ఆ సీతమ్మవారు వనవాసం చేసినా భర్తతో కలిసి చేసింది. ఆ ఊర్మిళ తల్లి భర్తనెడబాసివున్నా కనీసం ఆ బాధ తెలియకుండా నిద్రలోనన్నా గడిపింది. కానీ, ఇదేం విచిత్రం ఒక్క యింట్లో వుంటూ పై గదిలో మీరు, క్రింద గదిలో ఆయన నేనెక్కడా ఇంత తమాషా చూడలేదు. పైగా నాకేం కష్టం వచ్చిందని అడుగుతున్నారు" అంది పరిమళ నిష్ఠూరంగా.

వాసవి ముఖం చిన్నబోయింది.

"ఇంతంత పెద్ద విషయాల్లో జోక్యం చేసుకుంటున్నానని అనుకోపోతే కనీసం ఎప్పుడయినా గట్టిగా ఈ కథకి అర్థం ఏమిటని అయ్యగారిని ఎప్పుడయినా నిలవేసారా?"

పరిమళ ప్రశ్నకి వాసవి జవాబు చెప్పలేదు.

పెళ్ళయిన ఈ ఆర్నెల్లూ తామరాకు మీద నీటి బిందువులా అంటీ ముట్టకుండా కాలక్షేపం చేస్తున్నారు. ఆయన రోజుకో కథ చెబుతుంటే వింటున్నారు అంతేగా?"

"పరిమళా"

"కోపం వస్తుందనే చెప్పకూడదనుకున్నాను. కానీ ఆ ముత్తు జరిగిన ఘోరం చెబుతుంటే విని సహించలేక తెలిసి మీకు చెప్పకుండా వుండలేకపోతున్నాను. ఇన్ని తెలిసి యిక ఈ యింట్లో పనిచెయ్యలేను" అంది పరిమళ బాధగా.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ముత్తు ఏం చెప్పింది?" వాసవి సూటిగా అడిగింది.

"ఒద్దులెండి అయ్యగారిమీద ఈగవాలనివ్వరు. మీరు విషయం విన్నాక ముత్తుని, నన్నూ బతకనివ్వరు" అంది పరిమళ పక్కమీద పడుకుని ఆవులిస్తూ.

వాసవి ముఖం గంభీరంగా మారిపోయింది.

"పరిమళా నేను చెప్పమంటున్నాను" అంది కఠినంగా.

పరిమళ లేచి బెదిరి కూర్చుంది.

"మీరు అపార్థం చేసుకోనంటే చెబుతాను" అంది సణిగినట్లు.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

చెప్పకపోతే చంపేస్తానన్నట్లుందామె ముఖం.

"అయ్యగారి మొదటిభార్య సావిత్రి చాలా మంచిదటమ్మా. చాలా బీదకుటుంబం నుండి వచ్చిందట అయ్యగారే తన దగ్గర పనిచేసే నౌఖరు కూతుర్ని చూసి పెళ్ళి చేసుకున్నారట. కానీ ఎందుకో అయ్యగారు ఆమెని చాలా బాధించేవారట. ఎవడో రౌడీని తెచ్చి కావాలనే ఆమె మీద ఉసికొల్పేవారట పాపం ఆ తల్లి వాణ్ణి తప్పించుకు తిరగలేక నానా అవస్థపడేదట. చివరికి.. చివరికి" అంటూ ఆగింది పరిమళ భయంగా చూస్తూ.

వాసవి కనుపాపలు పెద్దవయ్యాయి.

"చివరికి... ఒకరోజు ఆ రౌడీ ఆమెని బలాత్కరించబోతే ఆమె తప్పించుకు పారిపోవడానికి ప్రయత్నించిందట. వాడు ఆమెను పీకపిసికి చంపేసాడట. అయ్యగారూ, వాడూ కలిసి ఆ శవాన్ని ఈ దొడ్లోనే మామిడి చెట్టు క్రింద పాతిపెట్టారట. ముత్తు తన గదిలోంచి ఇదంతా చూసిందట. అందుకనే దానికి భయం మిమ్మల్ని కూడా ఏమైనా చేస్తారని" అంటూ పరిమళ వాసవివైపు చూసింది.

వాసవికి భూమండలమంతా అమితమైన వేగంతో గిరగిరా తిరిగిపోతున్నట్లనిపించింది.

తూలి పడబోతున్న వాసవిని గట్టిగా పొదవి పట్టుకుంది పరిమళ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments